

INGEZONDEN.

TETANIE EN ZWANGERSCHAP.

Dieren, welke na gedeeltelijke parathyreoïdectomie oogenschijnlijk gezond bleven, kregen tetanie, telkens als zij zwanger waren. Na struma-operaties bij de mensch in de zwangerschap, ontstaat betrekkelijk dikwijls tetanie. Er bestaat bij de mensch de z. g. recidiveerende zwangerschapstetanie; deze patiënten zijn buiten de zwangerschap geheel of nagenoeg geheel vrij van krampaanvallen. Een geval van BORCHERS, van wiens artikel STENVERS 1) een alinea aanhaalt, is als volgt: heftige postoperatieve tetanie, overplanting van epitheellichaampjes, aanvals-vrije periode, totdat zwangerschap intreedt; nu recidief, kunstmatige vroeggeboorte, weer vrij van aanvallen. Dit alles bewijst, dat zwangerschap en latente tetanie postoperatief, of niet, dikwijls een gevaarlijk samentreffen is. Niet alleen in de Duitsche literatuur wordt dit standpunt verdedigd; ook niet in hoofdzaak door dierproeven, of door de onderzoekingen van SEITZ, KEHRER of KREISS, maar juist door waarneming van ziektegevallen, die even zoovele feiten zijn. Het geval van STENVERS en enkele van dergelijke beschreven gevallen bewijzen, dat het laatste woord in deze zaak niet gesproken is. Maar de slotsom van STENVERS, op grond van één geval, dat een tetanielijderes, die zwanger wordt, geen gevaar te duchten staat, integendeel, dat zij beter er van wordt, is — om er het minste van te zeggen — zeer voorbarig. Ik geloof niet, dat vele collega's deze gevolgtrekking willen overnemen.

De aanval op BORCHERS moet voor een goed deel een vergissing zijn. Steriliseren is niet hetzelfde als castreren.

Groningen, September 1922.

D. G. WESSELINK.

DE RECHTBANK EN DE PSYCHIATRIE.

In een onlangs door de rechtbank te 's-Gravenhage gedane uitspraak, komt een m.i. ernstige fout onzer rechtspraak naar voren; nl. deze, dat de rechtbank kan weigeren een onderzoek naar beklagdes geestestoestand te gelasten, ondanks het feit, dat de verdediger, op grond van een geneeskundig rapport, hierop aandringt. In het hier bedoelde geval was de rechtbank een rapport over beklagdes psychischen toestand overgelegd, waarin als voornaamste verschijnselen genoemd werden: algemeene karakter-veranderingen, euphorie, ethische defecten en beginnende dementie (stoornissen in het oordeel, kritiek, inzicht, combinatie-vermogen), een beeld, dat zich geleidelijk in de laatste jaren heeft ontwikkeld. Dat de rechtbank de ernstige beteekenis dezer verschijnselen niet naar waarde weet te schatten, kan men haar niet kwalijk nemen; maar waarom weigert zij dan een nader onderzoek te gelasten; waarom zelfs een onderzoek van het bloed en het lumbaalvocht te laten instellen, zooals gevraagd werd? Aangezien in het rapport niet over gegevens van een lichamenlijk onderzoek kon beschikt worden, en een dergelijk onderzoek noodzakelijk was ter aanvulling van het psychische beeld, werd daarop zoowel in het rapport als door den verdediger met nadruk aangedrongen.

Het mag in dezen tijd toch eigenlijk niet meer voorkomen, dat een officier van justitie, op grond van een slimmigheidje, dat hij in een van beklagdes brieven ontdekt, verklaart dat iemand, die zoo iets schrijft, niet abnormaal kan zijn! Iemand, die zóó onomwonden te kennen geeft niet het minste begrip van psychiatrie te hebben, moest zich toch niet verzetten tegen een nader psychiatrisch onderzoek van een beklagde, wanneer een geneeskundig rapport op zulke ernstige psychische afwijkingen wijst. Er is in het bedoelde geval niet sprake van volslagen krankzinnigheid maar van „het beginstadium eener langzaam verloopende doch

1) Dit *Tijdschrift*, nummer van 2 September 11.